

Arrest

nr. 63 820 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 24 november 2009 geactualiseerd.

1.2. Op 14 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 31 maart 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt

“(…)

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich in de aanvulling dd. 24.11.2009 meerbepaald op punt 2.8A van de vernietigde instructies. Om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009 dient betrokkene aan drie cumulatieve voorwaarden te voldoen. Ten eerste moet betrokkene een ononderbroken verblijf in België hebben van tenminste 5 jaar teruggerekend vanaf 15.12.2009. Ten tweede dient betrokkene een wettig verblijf of geloofwaardige poging te hebben gehad voor 18.03.2008. Tenslotte moet betrokkene een lokale verankering in België aantonen, bestaande uit sociale banden, de kennis van een landstaal en de werkbereidheid.

Uit onderzoek van het dossier van betrokkene blijkt dat hij voldoet aan twee van bovengemelde voorwaarden: het ononderbroken verblijf in België en de geloofwaardige poging om een wettig verblijf te verkrijgen in België. Wat de duurzame lokale verankering in België betreft, dient echter vastgesteld te worden dat betrokkene hier niet de nodige bewijzen van voorlegt. Betrokkene legt enkel één getuigenverklaring voor bij de aanvulling dd. 24.11.2009 van de heer (R.S.) dd. 22.09.2009 waarin gesteld wordt dat ‘hij hem regelmatig tegenkomt in de winkel en op straat, dat hij altijd vriendelijk en beleefd is en echt de moeite doet om zich aan te passen in ons land België’. Gelet op het feit dat betrokkene reeds sinds 2002 in België verblijft – zijnde bijna 9 jaar – en hij enkel één getuigenverklaring voorlegt bij zijn huidige aanvraag tot regularisatie, toont betrokkene op geen enkele manier zijn lokale verankering aan in België. Gelet op het gesolliciteerde karakter van deze getuigenverklaring, kan deze niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Bij de vorige aanvragen tot regularisatie van betrokkene (ingediend op 21.05.2003, 16.06.2006, 16.01.2008 en 23.09.2008) voegde betrokkene ook geen enkel document toe ter staving van zijn lokale verankering in België. De advocaat van betrokkene beweert in de aanvraag nog dat betrokkene zich tot op heden steeds met eigen middelen heeft weten te handhaven. Deze bewering kan echter ook niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden of beschouwd worden als een bewijs van lokale verankering, aangezien het een loutere bewering betreft en deze niet wordt gestaafd met de nodige bewijzen. Aangezien betrokkene niet het nodige begin van bewijs levert met betrekking tot zijn lokale verankering, komt hij dan ook niet in aanmerking voor punt 2.8A van de instructies van 19.07.2009.

Bij de aanvulling dd. 24.11.2009 voegt betrokkene wel een medische kaart toe voor de periode 09.01.2004 tot 31.01.2004 en een brief van het ziekenhuis dd. 15.01.2004. Deze documenten kunnen echter enkel het verblijf van betrokkene bevestigen, hetgeen hier niet in vraag wordt gesteld, doch vormen op geen enkele manier een bewijs van de lokale verankering van betrokkene.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en dat hij nooit problemen gehad heeft met de politie of met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 14.10.2002 met een beslissing tot weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem betekend op 24.10.2002.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*
 - o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 14.10.2002*
 - o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 24.10.2002. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)”*

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 wet van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn; Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen; Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet; Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op 1 oktober 2009, ten onrechte ongegrond verklaarde; Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelde dat betrokkene niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de vernietigde instructies; Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing toelicht dat wat de duurzame lokale verankering in België' betreft, dient vastgesteld te worden dat betrokkene hier niet de nodige bewijzen van voorlegt, bestaande uit sociale banden, de kennis van een landstaal en de werkbereidheid; Terwijl verzoekende partij benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terzake de regularisatiecriteria, opgenomen in de instructies van 19 juli 2009 van de federale regering aan de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet toepaste, zoals oorspronkelijk werd afgesproken; Terwijl in de "Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht" d.d. 8 april 2011 uitdrukkelijk werd gesteld (stuk 2): "... De Dienst Vreemdelingenzaken moet zijn praktijk inzake een aantal regularisatiecriteria aanpassen. DVZ moet de criteria die omschreven zijn in de instructie van 19/7/2009 over artikel 9bis Verblijfswet opnieuw loepassen zoals oorspronkelijk afgesproken. De laatste tijd stelde DVZ bijkomende voorwaarden aan de toepassing van sommige richtlijnen van de regering. Dal moet stoppen, zegt zo wel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als ook het kabinet van staatssecretaris Walhelet. Personen die een negatieve beslissing van DVZ kregen in strijd met onderstaande principes, kunnen vragen om hun beslissing te herzien (willig administratief beroep bij DVZ) of kunnen een nieuwe 9bis aanvraag indienen. Dergelijke dossiers mogen ook gemeld worden bij

het Kruispunt Migratie-Integratie Het kabinet Wathélet gaf zijn akkoord aan het Kruispunt Migratie-Integratie om deze info te verspreiden.

Terwijl in de "Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht" d.d. 14 februari 2011 uitdrukkelijk werd gesteld (stuk 3): "...

Van 15/9/2009 tot 15/12/2009 konden vreemdelingen eenmalig het criterium "duurzame lokale verankering" invoeren, als zij aan bepaalde verblijfsvoorwaarden voldoen, zoals toegelicht in punt 2.8 (A en B) van de instructie van 19/7/2009. Dat kon door in die periode een nieuwe aanvraag 9bis in te dienen bij de gemeente van feitelijk verblijf, of door in die periode een actualisatie in te dienen bij de DVZ van een lopende regularisatie-aanvraag, of van een tijdelijk toegekende regularisatie.

Eerst onderzoekt DVZ de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een 9bis aanvraag (identiteitsbewijs) en de basisvoorwaarden om beroep te kunnen doen op dit eenmalige criterium:

o 2.8.A: 5 jaar ononderbroken verblijf in België sinds minstens 15/12/2004 + voor

18/3/2008 een wettig verblijf hebben gehad of een geloofwaardige poging hebben gedaan om een wettig verblijf te bekomen + bewijzen van de duurzame lokale verankering.

o 2.8.B (economische regularisatie): ononderbroken verblijf in België sinds minstens 31 maart 2007 + een arbeidscontract van minstens 1 jaar voorleggen dat minstens het wettelijk minimumloon oplevert + bewijzen van de duurzame lokale verankering.

Als de ontvankelijkheids- en verblijf- (en voor 2.8. B ook de arbeids-)voorwaarden voldaan zijn, gaat DVZ na of de duurzame lokale verankering voldoende bewezen wordt in het aanvraagdossier. Aanvragers moeten best concrete en objectieve bewijzen en attesten voorleggen van de volgende drie elementen: 1) sociale banden in België; 2) kennis van het Frans, Nederlands of Duits; 3) werkperspectieven, -kwalificaties en -mogelijkheden.

De DVZ verklaart de aanvraag dan ofwel gegrond, ofwel manifest ongegrond (geen enkel bewijs van duurzame lokale verankering), ofwel roept de DVZ de aanvrager op om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Nieuwe info: De DVZ roept de aanvrager op om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen als het dossier ontvankelijk en niet manifest ongegrond is én een begin van bewijs van de duurzame lokale verankering bevat waarbij DVZ toch twijfelt of dat criterium wel echt voldaan is. In dat geval krijgt de Commissie van Advies de opdracht om een advies over de duurzame lokale verankering te geven na een hoorzitting met de aanvrager. Na dat advies beslist (het kabinet van) de staatssecretaris over de aanvraag.

• Voor de definitie van "duurzame lokale verankering" verwijst het kabinet en de DVZ de CA V naar het vademecum (sociale banden, taalkennis, bereidheid tot werken). Het is wel de bedoeling dat door de jurisprudentie van de CA V, de DVZ een beter zicht krijgt op waf ook onder duurzame lokale verankering moet worden verstaan, zodat DVZ een aantal dossiers die voordien als onduidelijk werden bestempeld, niet meer hoeft door te sturen voor advies, en onmiddellijk positief kan beslissen.

Terwijl in de "Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht" d.d. 17 november 2009 uitdrukkelijk werd gesteld (stuk 4): "...

2.8: elk dossier dat volledig en ontvankelijk is en waarvoor duurzame lokale verankering ingeroepen wordt maar wat DVZ op dat punt niet voldoende vindt, MOET worden voorgelegd aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Dit geldt zowel wat betreft 2.8.A, als wat betreft 2.8.B dossiers met arbeidscontract + bewijs van verblijf op grondgebied waarbij DVZ de integratie betwijfelt. Daarnaast MOGEN ook andere dossiers worden voorgelegd aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, volgens de bepalingen van artikel 32 Vw. Dat zal bv in sommige gevallen mogelijk zijn inzake het algemene criterium "prangende humanitaire situaties", en inzake het begrip "geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen".

Terwijl verzoekende partij op 28 augustus 2002 asiel heeft aangevraagd bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5) en sedertdien onafgebroken in het Rijk heeft verbleven; Terwijl het onafgebroken verblijf van verzoekende partij in het Rijk sedert 2002 door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins in vraag wordt gesteld; Terwijl dit feit minstens een begin van bewijs van "duurzame lokale verankering" is maar evenwel niet als dusdanig in aanmerking genomen werd, waardoor het motiveringsbeginsel werd geschonden; Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing enkel verwijst naar een getuigenverklaring d.d. 24 november 2009 bij de beoordeling van het criterium "duurzame lokale verankering"; Terwijl verzoekende partij onbetwistbaar een begin van bewijs voorlegde temeer daar er reeds een onbetwist ononderbroken verblijf in het Rijk van 9 jaar is geweest hetgeen minstens een vermoeden doet ontstaan van een duurzame lokale verankering; Terwijl verzoekende partij wat betreft het criterium "duurzame lokale verankering", ten onrechte niet werd opgeroepen door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen;

Terwijl aldus, verwijzende naar hogervermelde Nieuwsbrieven en bij de beoordeling van het criterium "duurzame lokale verankering", de aanvraag niet manifest ongegrond is: Terwijl door de aanvraag van verzoekende partij bijgevolg niet, alvorens te oordelen, voor te leggen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de instructies van 19 juli 2009 alsmede het motiveringsbeginsel heeft geschonden, maar ook het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel; Terwijl verzoekende partij niet op de hoogte is geweest van het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid getuigenverklaringen in overweging zou nemen bij de beoordeling van hogervermeld criterium; Terwijl immers in de voorziene regularisatieperiode van 15 september 2009 tot 15 december 2009 nog onduidelijkheid bestond omtrent de instructies van 19 juli 2009, waarna een vademecum d.d. 21 september 2009 verspreid werd over de toepassing en de verduidelijking van deze instructies; Terwijl de informatieverspreiding vrij traag op gang is gekomen, zodat het criterium "duurzame lokale verankering" slechts via de Nieuwsbrieven op de web-site www.vreemdelingenrecht.be geleidelijk aan werd ingevuld of toegelicht met behulp van diverse bronnen en kanalen maar ook door de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken; Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid evenwel geen rekening houdt met deze feiten en vooral met het feit dat dit vademecum d.d. 21 september 2009 (pas op 24 september 2009 verspreid via de website www.vreemdelingenrecht.be) verspreid werd binnen de voorziene regularisatieperiode van 15 september 2009 tot 15 december 2009 en dat dit, ondanks de beoogde doelstelling te verduidelijken, niet leidde tot rechtszekerheid; Terwijl de Nieuwsbrieven in kwestie aantonen dat er zeer lang tijdens de voorziene periode in kwestie onduidelijkheid is blijven bestaan over de regularisatievoorwaarden; Terwijl ten onrechte werd gesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan het criterium "duurzame lokale verankering" waardoor het redelijkheidsbeginsel werd geschonden; Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen (motiveringsbeginsel) in zich draagt, het redelijkheidsbeginsel, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel;"

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) In de mate dat verzoeker verwijst naar een aantal nieuwsbrieven ter staving van zijn bewering dat verwerende partij de instructie niet toepast zoals afgesproken, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat dergelijke nieuwsbrieven geen enkele juridische waarde bezitten. De instructie van 19 juli 2009, in combinatie met het vademecum, is voldoende duidelijk en werd op afdoende wijze gecommuniceerd. Met betrekking tot de nieuwsbrief van 8 april 2011 wenst verwerende partij nog op te merken dat deze publicatie verder gaat dan hetgeen de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft bevestigd aan het Kruispunt Migratie-Intergratie. Hier kan ook in die zin geen rekening mee gehouden worden (stuk 1). Verweerder merkt op dat het ononderbroken verblijf van verzoeker, in het kader van criterium 2. 8A van de vernietigde instructie niet betwist wordt:

"Uit het onderzoek van het dossier van betrokkene blijkt dat hij voldoet aan twee van bovengemelde voorwaarden: het ononderbroken verblijf in België en de geloofwaardige poging om een wettig verblijf te verkrijgen in België." De bewering dat een ononderbroken verblijf van 9 jaar een vermoeden van duurzame lokale verankering doet ontstaan mist iedere grondslag en is alleszins niet terug te vinden in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 of het vademecum. Met betrekking tot verzoekers grief dat hij niet werd gehoord door de Commissie voor Advies van Vreemdelingen, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij de opportuniteit van een dergelijk verhoor heeft onderzocht. Er kon echter vastgesteld worden dat, ter staving van de duurzame lokale verankering, verzoeker enkel een vage getuigenverklaring heeft voorgelegd. Verzoeker heeft dan ook op kennelijk onvoldoende wijze aangetoond duurzaam lokaal te zijn verankerd. Een verhoor door de Commissie werd desgevallend niet opportuun geacht. Uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 blijkt dat een vreemdeling, die zich beroept op criterium 2.8A enkel door de Commissie kan worden gehoord, indien zijn dossier niet kennelijk ongegrond is: De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is. Wanneer dit het geval is,

- kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.
- of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren.

Verwerende partij merkt op dat criterium 2.8A voorziet in drie cumulatieve voorwaarden. Zoals supra reeds aangegeven worden twee van deze voorwaarden niet betwist, met name het ononderbroken verblijf in België van 5 jaar en de geloofwaardige poging om zijn situatie te regulariseren. Verzoekers dossier is echter kennelijk ongegrond, omdat hij op geen enkele wijze een duurzame lokale verankering aantoonst: inderdaad, hij legt slechts één getuigenverklaring voor. Ter gelegenheid van zijn vorige regularisatieaanvragen heeft verzoeker evenmin stukken voorgelegd ter staving van een duurzame lokale verankering.

Het was desgevallend niet kennelijk onredelijk het dossier niet voor te leggen voor advies aan de Commissie.

In de mate dat verzoeker suggereert dat tijdens de periode van 15 september 2009 en 15 december 2009 onduidelijkheid bestond over de regularisatiecriteria, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker dit geenszins aannemelijk maakt: de instructie van 19 juli 2009 werd op afdoende wijze gecommuniceerd en ter verduidelijking van de interpretatie van de criteria werd op 21 september 2009 nog een vademecum gepubliceerd.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de criteria onduidelijk zouden zijn.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin gesteld wordt dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaart, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet,*

zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.” Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.6. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderheden centrum.

2.7. Criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

2.8. Uit het gestelde in punt 2.7. blijkt dat het niet volstaat om een langdurig ononderbroken verblijf in België gedurende een bepaalde periode en het ondernemen van een geloofwaardige poging om in België een wettig verblijf tot stand te brengen, aan te tonen. De aanvrager van de verblijfsmachtiging moet tevens aantonen dat hij *“het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.”*

2.9. Voorwerp van onderhavige betwisting vormt de volgende passage in de bestreden beslissing:

“Uit onderzoek van het dossier van betrokkene blijkt dat hij voldoet aan twee van bovengemelde voorwaarden: het ononderbroken verblijf in België en de geloofwaardige poging om een wettig verblijf te verkrijgen in België. Wat de duurzame lokale verankering in België betreft, dient echter vastgesteld te worden dat betrokkene hier niet de nodige bewijzen van voorlegt. Betrokkene legt enkel één getuigenverklaring voor bij de aanvulling dd. 24.11.2009 van de heer (R.S.) dd. 22.09.2009 waarin gesteld wordt dat ‘hij hem regelmatig tegenkomt in de winkel en op straat, dat hij altijd vriendelijk en beleefd is en echt de moeite doet om zich aan te passen in ons land België’. Gelet op het feit dat betrokkene reeds sinds 2002 in België verblijft – zijnde bijna 9 jaar – en hij enkel één getuigenverklaring voorlegt bij zijn huidige aanvraag tot regularisatie, toont betrokkene op geen enkele manier zijn lokale verankering aan in België. Gelet op het gesolliciteerde karakter van deze getuigenverklaring, kan deze niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Bij de vorige aanvragen tot regularisatie van betrokkene (ingediend op 21.05.2003, 16.06.2006, 16.01.2008 en 23.09.2008) voegde betrokkene ook geen enkel document toe ter staving van zijn lokale verankering in België. De advocaat van betrokkene beweert in de aanvraag nog dat betrokkene zich tot op heden steeds met eigen middelen heeft weten te handhaven. Deze bewering kan echter ook niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden of beschouwd worden als een bewijs van lokale verankering, aangezien het een loutere bewering betreft en deze niet wordt gestaafd met de nodige bewijzen. Aangezien betrokkene niet het nodige begin van bewijs levert met betrekking tot zijn lokale verankering, komt hij dan ook niet in aanmerking voor punt 2.8A van de instructies van 19.07.2009.”

2.10. In de instructie van 19 juli 2009 wordt het begrip duurzame lokale verankering als volgt omschreven: *“Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een*

feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.”

Verder stelt de instructie van 19 juli 2009 nog het volgende:

“Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.*
- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.*
- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.*

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen.”

2.11. Blijkens het administratief dossier meldde verzoeker onder het kopje “ten gronde” van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging van 1 oktober 2009, na een uiteenzetting over het aantonen van zijn identiteit het volgende: *“Dat betrokkene sinds 2002 in België aanwezig is. Overwegende dat tot op heen betrokkene nooit problemen gehad heeft met de politie of met het gerecht. Overwegende dat er geen negatieve tegenindi(c)aties aanwezig zijn gezien verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en gezien hij geen overlast vormt. Overwegende dat betrokkene zich tot op heden met eigen middelen heeft weten te handhaven. Dat een terugkeer naar het land van herkomst dan ook in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van het recht op de persoonlijke levenssfeer. Dat op basis van humanitaire redenen aan betrokkene dan ook een bijzondere machtiging tot verblijf kan verleend worden. Zoals door de wet voorzien weet ik U dank dit verzoek te willen overmaken aan de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde en mij te gepaste tijde op de hoogte willen stellen van diens bevindingen. (...)”*

2.12. Blijkens het administratief dossier meldde verzoeker bij zijn in punt 1.1. bedoelde actualisering van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging van 24 november 2009 niet meer dan dat hij meent te voldoen aan criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009 en maakte hij de volgende stukken over: een kopie van zijn paspoort, een attest van inontvangstname van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, twee stukken aangaande zijn medische toestand en zijn verblijf in een ziekenhuis, een bijlage 26 van 13 september 2002 met betrekking tot het indienen van een asielaanvraag en een “aanbevelingsbrief”. Deze aanbevelingsbrief werd opgesteld op 22 september 2009 door S.R. en bepaalt het volgende: *“Mijn naam is S.R. ik kom Mr. H.S. regelmatig tegen in winkel op straat en die mens is altijd vriendelijk beleefd doet echt de moeite zich aan te passen in ons land België. Hoop dat deze man zijn papieren vlug in orde komen zo mensen verdienen dit en als Belg geen probleem mee.”*

2.13. Gelet op het gestelde in de punten 2.11 en 2.12 dient de Raad te concluderen dat verzoeker in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging en de actualisering ervan met geen woord repte over zijn duurzame lokale verankering in België en slechts één stuk overmaakte dat hiermee verband houdt, namelijk de algemene getuigenverklaring vermeld in punt 2.12. Verzoeker rept met geen woord over taalcursussen die gevolgd werden, noch over zijn kennis van minstens één van de landstalen noch over sociale activiteiten, arbeidsprestaties of leerprestaties met het oog op het verrichten van een toekomstige arbeid en maakte daarvan ook geen stukken over. Het enige feitelijke element dat verzoeker heeft overgemaakt, namelijk de vage getuigenverklaring die uitgaat van een persoon die hij regelmatig tegenkomt op straat, kan bezwaarlijk verzoekers sociale banden in België aantonen. De Raad kan het dan ook geen schending achten van de in het middel aangehaalde beginselen dat verzoekers aanvraag ongegrond wordt verklaard omdat geen duurzame lokale verankering werd aangetoond.

2.14. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij de overtuiging is toegedaan dat zijn langdurig verblijf in België een vermoeden doet ontstaan van een duurzame lokale verankering en dat het langdurig verblijf op zich een “begin van bewijs” vormt, maar dit vindt nergens steun, minstens toont verzoeker niet aan waarin zijn stelling steun vindt. Te dezen dient de Raad nog op te merken dat de bewijslast in deze volledig bij de aanvrager van een verblijfsmachtiging ligt en dat het niet volstaat slechts een “begin van bewijs” over te maken. Het is niet aan de verwerende partij om, zo één getuigenverklaring al als “begin van bewijs”

kan gelden inzake duurzame lokale verankering, dit te gaan aanvullen ten behoeve van verzoeker. Het komt aan verzoeker toe om het bewijs van zijn duurzame lokale verankering te leveren.

2.15. Verzoekers stelling kan verder geen steun vinden in *“Nieuwsbrieven Vreemdelingenrecht”* die op internet verspreid worden door het Kruispunt Migratie-Integratie, aangezien ze in deze geen juridisch bindende waarde hebben, te meer omdat verwerende partij bij haar nota een brief voegt van 5 mei 2011, opgesteld door de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarin deze aan de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingen zaken meldt dat de publicatie van een artikel op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie over zogenaamde nieuwe instructies inzake regularisatie op 8 april 2011 verder gaat dan wat hij bevestigd heeft aan het Kruispunt Migratie-Integratie en dat dit artikel dan ook niet kan worden beschouwd als een correcte weergave van wat hij heeft gezegd.

2.16. Alleszins verhindert niets verzoeker om een willig beroep in te dienen om de bestreden beslissing te herzien of een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zoals het gesteld wordt in de *“Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht d.d. 8 april 2011.”* De door verzoeker geciteerde Nieuwsbrieven stellen ook nergens dat het overleggen van één vage getuigenverklaring of het feit van langdurig in België verbleven te hebben volstaat als bewijs van duurzame lokale verankering.

2.17. Artikel 32, §2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Minister kan eveneens het advies van de Commissie inwinnen alvorens om het even welke beslissing te treffen nopens een vreemdeling.”*

De instructie van 19 juli 2009 stelt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is,

· kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.

· of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren. Waar verzoeker betoogt dat zijn dossier diende voorgelegd te worden aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen”.

2.18. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris samen met de staatssecretaris is nagegaan of het dossier in aanmerking komt voor het advies van de Commissie van advies voor Vreemdelingen. Gelet op het feit dat slechts één vage getuigenverklaring wordt overgelegd, heeft de staatssecretaris op 15 februari 2011 besloten om het dossier van verzoeker niet voor te leggen aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen en was hij van mening dat de regularisatie diende geweigerd te worden. Hieruit dient redelijkerwijze afgeleid te worden dat de staatssecretaris het dossier niet volledig achtte en het daarom niet opportuun achtte om de Commissie van advies voor Vreemdelingen te vatten. Aangezien er met betrekking tot de basisvoorwaarde inzake het aantonen van een duurzame lokale verankering slechts één vage getuigenverklaring voorligt en dus geen geheel aan feitelijke elementen inzake duurzame lokale verankering die voor appreciatie vatbaar zijn, kan de Raad het geen schending achten van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen dat het advies van de Commissie van advies voor Vreemdelingen niet gevraagd werd in verzoekers dossier.

2.19. Verzoeker kan bezwaarlijk volhouden dat hij niet op de hoogte is van het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris getuigenverklaringen in overweging neemt bij de beoordeling van het criterium “duurzame lokale verankering” aangezien hij in deze zelf een getuigenverklaring overmaakte.

2.20. Waar verzoeker nog zijn beklag doet over de onduidelijkheid omtrent de toepassing van de instructie van 19 juli 2009, over rechtsonzekerheid en over het traag op gang komen van informatie-verspreiding, dient de Raad op te merken dat verzoeker met dit betoog geenszins vergoelijkt waarom hij in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging met geen woord rept over zijn duurzame lokale verankering en waarom hij slechts één vage getuigenverklaring aanbrengt. Een dergelijk betoog kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.21. Onder het kopje “vordering tot schorsing” betoogt verzoeker nog als volgt:

“Doordat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan verzoeker zou berokkenen;

Doordat verzoeker enkel nog bindingen kan hebben in België;

Doordat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoeker zou betekenen dat zijn bestaande sociaal leven volledig wordt stopgezet hetgeen een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM;”

2.22. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker maakt een schending van art. 8 EVRM niet aannemelijk. Gewone sociale relaties worden niet door dit artikel beschermt:

“Waar verzoekers van mening zijn dat sociale contacten wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat de feiten aangehaald door verzoekers in hun verzoekschrift, namelijk hun ruime kennissen- en vriendenkring, niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 21 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840)” (RW nr. 55.050 d.d. 27 januari 2011).

Verzoekende partij toont niet aan de hand van voldoende precieze en nauwkeurige gegevens aan, als gevolg van de bestreden beslissing, een nadeel te ondervinden dat moeilijk te herstellen is, dat persoonlijk is, dat niet aan haar zelf te wijten is en dat niet louter hypothetisch is.”

2.23. Gelet op de vage getuigenverklaring die verzoeker heeft overgemaakt, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hij hier een sociaal leven leidt dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM. Ook in zijn verzoekschrift toont verzoeker dit niet aan. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA